AY YOLU

Şeref Akbaba

Çıngırak seslerini anlatmıştı dedem
Haykırmıştım içimde volkanlar
Cebel-i Nur[9] demişti dağların en güzeli
Yusuf'u insanlığın Hira'da vahye ermişti
Ay doğmuştu bir kez yüreğime
Kana kana içmiştim aşk suyundan

Mekke'ye birlikte indirmiştik nuru
Dalga dalga Medine'ye
Sur bendim duvarlarında hendeğin
Sarmıştı her yanımı Kâbe kokusu
Hicret sırmalamıştı yön levhamızı
Tükenmez madenler öz yurdumdan

Yürürken yürüdüğüm ve otururken
Hayalimi kuşatan cenk kahramanları
Tarih ne ekmekmiş acıktım işte
Çıkınımda kimler yok ki sevdalım
Gemiler yakan Tarık
Sancaktar Mus'ab
Ömer ah... Nerdesin, adalet şehri
Yıldızlar semada saymakla bitmez
Billurdan gözeler yıldız kavlinden[10]

Körüklenmiş zamanlara tutundum
Götürdüler beni Kehf mağarasına
Cebimde kaybettiğim uykular oradaydı
Döne döne yazılan tarihim
Sevr demişti dedem, iki ekber sultan dağ
Biri Ekrem, biri Sıddık, sultan dağ
Muhaciri muallâda[11] tutan dağ
Hicret Medine'ye ay yolundan

Firavunlar, Nemrutlar demişti dedem
Onlar içimizde yaşar çoğu kez
Sen ya İbrahim, ya Musa
Tarihin elinden tut, Fatih ol
Mazlum annelerin gözlerinde yaş
Yetimin barındığı yürek ol demişti
Zikr-i hafi[12], zikr-i cehri[13]
Yollar ki şehadet ve aşk kumundan

Şeref Akbaba (Erzurum, 1959)
Ay Olun İnsanlar, Şeref Akbaba,
Ay Vakti Kitap, İstanbul, 2017, s. 74.

9 Cebel-i Nur: Nur Dağı.
10 Kavl: Söz
11 Muallâ: Yüksek, yüce.
12 Zikr-i hafi: Gizli zikir.
13 Zikr-i cehr: Açık zikir.